

ילדה שאבדה את שמה

אני שמידט

כל יום א' כשטום הלך לכנסייה עם אבא, הם עברו ליד קיר גבוה. בקיר ראה טום דלת קטנה. "איזו דלת זו?" שאל פעם טום. "לא ילדי" ענה לו אבא "אין כל דלת בקיר." ובכל זאת טום ראה את הדלת, ויום אחד, כשאבא שוחח עם שומר הכנסייה, הוא עזב את יד אבא ונכנס לדלת זו. הוא הלך הרבה זמן, תוך מישוש, במסדרון חשוך, עד שהגיע לדלת שנייה. פתח אותה ומצא את עצמו בחדר. ליד שולחן ישבה ילדה ומולה, עם רגל על רגל, ישב ארנב גדול, שעישן סיגריה בפיה ארוכה. הם שחקו שחמט. "בוקר טוב" אמר טום. "בוקר טוב" נע בראשו הארנב "קח כסא ושב." טום התיישב והביט על הילדה. היו לה עיניים עצובות מאוד והוא שאל "איך קוראים לך?" במקום לענות הילדה התחילה לבכות. היא קמה

מהכסא ומתיפחת כיסתה את פניה בידיים. "אתה חסר מצפון!" אמר הארנב "למה שאלת אותה?" "אני לא... לא ידעתי שהיא תבכה" מלמל טום "אני רק שאלתי איך קוראים לה."

"זה אנו קוראים 'מכה לא באף אלא ישר בעין!'" אמר הארנב "היא אבדה את השם שלה. ובגלל שאבדה את שמה היא חייבת לשבת כאן ולשחק שחמט עד סוף הזמנים. אנו מחכים שיצללו."

והארנב הצביע בפיית הסיגריה על מכשיר טלפון שעמד בפניה. "מי יצלל לה?" שאל טום. "זה אנחנו לא יודעים" הארנב פשט את כפיו "אנו מקווים שפעם יצלל הטלפון ומישהו יגיד לה את השם שלה. אם זה יקרה, היא תשחרר." "הייתי רוצה לעזור לה" אמר טום "אולי אני..". "אתה כבר הבאת אותה כדי בכי" אמר הארנב ברוגז "היא תבכה עכשיו שלושים וחמש שעות ברציפות. חסר

מצפון! לך מכאן!"

טום הסתובב בלי לומר מילה, עזב את החדר והלך שוב דרך המסדרון הארוך, פתח דלת ומצא את עצמו ברחוב

מלא שמש. אבא שלו

עדיין שוחח עם שומר

הכנסייה ואפילו לא

הרגיש בהעדרו של טום.

אחר כך הם נכנסו

לכנסייה.

הילדה הבוכה לא יצאה

לטום מהראש. "לא

אחזור לשם עוד פעם"

חשב "אבל אני חייב

להשתדל למצוא את שמה. ואגיד לה את השם בטלפון.

אבל איפה, איפה אפשר למצוא את השם? אולי קוראים

לה מאריטה, ואולי גרטרודה, ואולי רמונה.. מאין לי

לדעת?"

מחושב הוא יצא לגן שאחרי ביתו וראה ליד הסככה צמח

ורד עם פרח פתוח ויפהפה. על ידו תקוע היה שלט

ועליו כתוב "כרמליטה". זה היה שמו של הוורד.

"אולי קוראים לה כרמליטה" חשב טום "היא הרי יפה

כמו הוורד הזה. אטלפן ואקרא לה כרמליטה."

הוא חזר הביתה, לפרוזדור שבו עמד הטלפון. שם,

תחת הקולבים, על שרפרף, ישב הארנב. הוא ישב עם

רגל על רגל ועישן סיגריה בפיה ארוכה. הארנב הביט

על טום ואמר "מספר - שבעה אפסים."

"אוי!" נאנח טום, והתחיל לחייג אפסים. אבל עוד לא

הספיק לחייג את האפס השלישי כשהארנב אמר, תוך

הפרחת עיגולי עשן באוויר "לא קוראים לה, לא

כרמליטה."

"אוי!" שוב נאנח טום והניח את השפופרת על הווים.

"איך קוראים לה?" שאל, אך כשהסתובב, הארנב כבר

נעלם.

הילד יצא מצוברח מהבית והלך בדרך. רחוב אחד פנה

לשני, והשני לשלישי, וכך הוא הלך והלך והלך עד

שהרגליים בעצמן הביאו אותו עד הכנסייה. אחרי

הכנסייה היה בית קברות נטוש בחלקו, וצמח מטפס

שעטף פסלים וצלבים. טום עבר בין קברים עתיקים

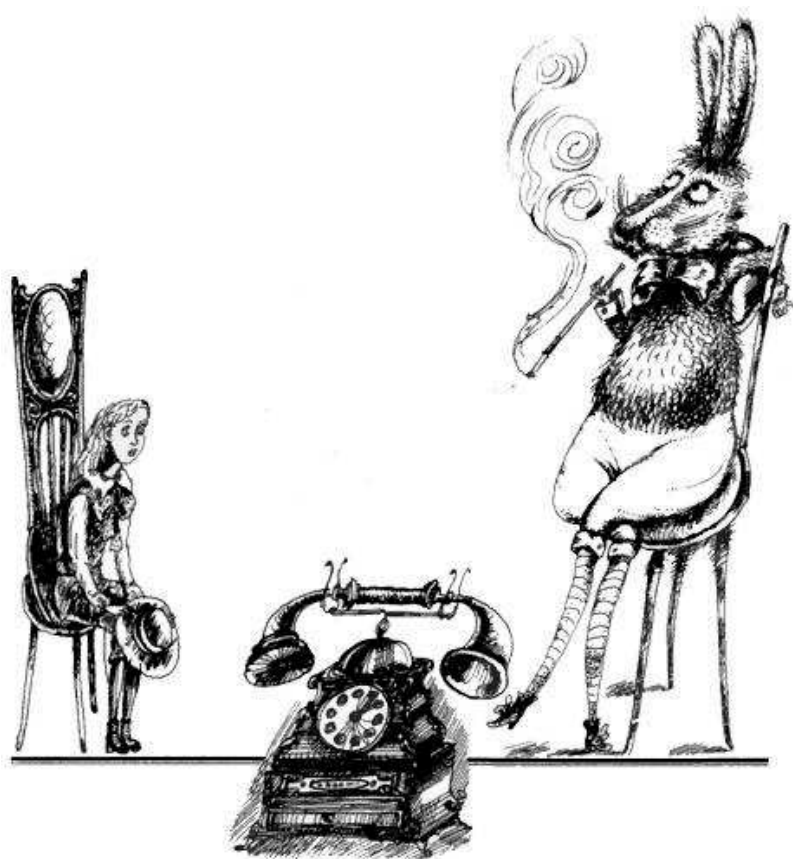
ופתאום ראה אבן קטנה ועליה כתוב "יודיף, בת 11"

"אולי קוראים לה יודיף" חשב טום "היא כה עצובה

ולבנה כמו הפסלים שבבית הקברות של הכנסייה.

בוודאי קוראים לה יודיף." הוא רצה לעבור את הגדר,

צריך ללכת לחנות יחד עם ילדת שכנים טינטה. הוא נזכר איך הם באו לחנות מכולת קטנה, ושם, אחרי דלפק, עמדה אישה זקנה... ואחר כך הכל היה מעורפל ומבולבל ויותר הוא לא זכר דבר, ובכל זאת רץ מיד מאושר מאד לפרוזדור, אל הטלפון. בלי להדליק אור, כי קרני הירח האירו מספיק, הוא חייג שבע פעמים. אפס

"הלו" הוא אמר בלחש לשפופרת "זו את, טינטה?"

לרוץ הביתה ולטלפן, אבל על אחד הקברים ראה את הארנב. הוא ישב עם רגל על רגל, והביט על טום. "לא קוראים לה לא יודיף" אמר הארנב בקול. בלילה טום התחיל לעבור בראשו על שמות נשיים - אמנדה, רוזלינדה, יאננקה, מרג'ולין, ליזבת, אסתר, מיטיה. הירח זרח בחלון והוא לא יכול היה כבר לשכב במיטה. קם וירד לסלון. החדר היה חשוך אך קרן הירח נפלה על שולחן עץ, שולחן עבודה של אמו ולטום נדמה היה שאחוריו נראים קצוות האוזניים הארוכות של הארנב.

טום הוציא אחת המגירות מהשולחן ומצא שם יומן של אמא.

היה זה יומן ישן והוא הסתכל בו ללא עניין מיוחד. כתוב היה שם "בשעה 11.30 יבוא הכומר לשתות קפה." ובעמוד הבא "שני גולדנים לגנן." אמא רשמה שם כל מיני דברים, כדי לא לשכוח. אך זה היה לפני הרבה שנים.

טום רצה כבר להחזיר את היומן למקומו כשעיניו נפלו על שורה כמו תובה בחופזה "לשלוח את טום וטינטה להביא דבש."

ובאותו רגע הוא נזכר. הוא היה עוד מאוד קטן, והיה

"זו אני, טום" ענה לו קול מנגן.
"אולי אבוא אליך?" שאל טום.

"הרי אני כבר כאן" ענה הקול מהשפופרת "תסתובב."

טום הסתובב ועל השרפרף שפעם ישב עליו הארנב,
ישבה הילדה שאבדה את שמה. קוראים לה טינטה.
היא חייכה ונישקה לו.

"תודה לך" אמרה "אתה זוכר את הזקנה מחנות
המכולת? זו הייתה מכשפה והיא לקחה לי את שמי."

ועכשיו החזרת לי אותו."

הם החזיקו ידיים ויצאו לרחוב. אור הירח נחלש ובמזרח
השמייים כבר הסמיקו. אחר כך השמש עלתה ומהבתים
יצאו אנשים.

"הרי זו אותה הילדה!" קראו "היא נעלמה לפני הרבה
שנים. איך קוראים לך, ילדה?"
"טינטה" היא אמרה.

יד ביד הם הלכו לכיוון הכנסייה, לאורך הקיר הישן
הגבוה. שם ראו דלת ולפניה עמד ארנב. הוא הוציא את
הסיגריה מפיו, הניף את כפו בידידות ונעלם אחרי
הדלת.

טום רצה ללכת אחריו, אבל טינטה החזיקה אותו
בשרוול.

"אל תעשה זאת, טום. אין שם שום דלת."
והיא צדקה בהחלט.

בקיר לא הייתה כל דלת.